

SPOLEČNÁ ČÁST MATURITNÍ ZKOUŠKY
ČESKÝ JAZYK A LITERATURA

PRACOVNÍ LIST

George Orwell
Farma zvířat

Výňatek
Umělecký text

Jakmile skončila (prasata) své doznání, psi jim okamžitě prokousli hrdla a Napoleon se strašným hlasem zeptal, zda se některá další zvířata chtějí přiznat ke svým zločinům. Předstoupily tři slepice, které vedly vzpouru kvůli vejcím, a prohlásily, že se jim Kuliš zjevil ve snu a vyzýval je, aby neposlouchaly Napoleonovy rozkazy. Také tyto slepice byly ihned utraceny. Pak vystoupila husa a doznala, že při minulých žních ukryla šest klasů obilí a v noci je pak snědla. Jedna ovce přiznala močení do napájecí jímky - jak řekla, navedl ji k tomu Kuliš - a další dvě ovce doznaly vraždu starého berana, zvláště věrného přívržence Napoleona, který dostal zápal plic, když jej honily kolem ohně. Na místě byly utraceny. A pak pokračovala šňůra doznání a poprav, až před Napoleonem byla navršena hromada mrtvol a vzduch ztěžknul pachem krve, který zde nebyl znám od doby, kdy byl vyhnán Jones.

Když bylo po všem, zbývající zvířata, mimo prasata a psy, se odplížila pryč. Byla otřesena a zničena. Nevěděla, co je šokovalo víc - zda zrada zvířat, jež se spojila s Kulišem, nebo kruté zúčtování, jehož byla svědkem. Za starých časů byla zvířata také občas svědky podobně otřesného prolévání krve, všem se ale zdálo, že to, co se mezi nimi odehrálo dnes, bylo mnohem horší. Od doby, kdy z farmy zmizel Jones, až do dnešního dne nezabílo ani jedno zvíře druhé.

Výňatek
Neumělecký text

Četla jsem včera dopisy, které vaše matka napsala v červnu 1950, v posledních hodinách svého života, členům rodiny. Ačkoli to bylo její poslední přání, dopisy vám tehdy nevydali. Kdy jste je poprvé četla?

Až v lednu 1990, když jsem prvně, po víc než dvaceti letech, přijela do Čech. Dala nám je ministryně spravedlnosti Dagmar Burešová. Vlastně nemám ponětí, kde byly, asi někde na ministerstvu.

Jaký to byl pocit, držet po čtyřiceti letech v ruce matčin poslední dopis?

Strašný... Bylo to velmi emotivní, smutné. Celá ta návštěva byla emotivní, tady byli najednou všichni tak nadšení z té změny. A právě tehle moment patřil pro mě možná k těm nejzávažnějším. Bylo opravdu hodně těžké to vstřebat.

Věděla jste celá ta léta, že ty dopisy existují?

Ano, protože na poslední návštěvě pár hodin před popravou nám maminka řekla, že nám je napsala. Byla jsem tam tenkrát já, moje teta, tedy maminčina sestra Věra Tůmová, a její muž. Teta potom žádala mnohokrát o vydání dopisů, ale bylo jí sděleno, že je zkrátka nedostaneme.

Přiznám se, že na mě nejvíc působily ty nejobyčejnější věci z dopisů: Například jak vám maminka doporučuje, abyste nesešlapávala botičky, každé ráno čtvrt hodiny cvičila a nenosila hluboké výstřihy...

(rozesměje se) Tam byly ještě i jiné věci, třeba abych si myla pravidelně krk! To bylo po těch letech, jak bych to řekla česky..., zkrátka dotýkalo se mě to velmi. Promiňte, občas hledám slova, někdy se mi stává, že si na anglické po těch letech vzpomenu dřív než na to české. A obráceně.

www.lidovky.cz, upraveno, <http://www.kpv-cr.cz/moje-matka-milada-horakova/>